

[Fr. Dalgaard.]

dende Embede, har ydet Besættelsesmagten en upaakrævet og ikke uvæsentlig Hjælp, straffes med Fængsel.“ Ordet „upaakrævet“ skal altsaa dække, at man ønsker at straffe det, at der er ydet en Hjælp ud over den, der maatte følge af en kort og klar Instruks, saaledes at de, der er gaaet ud herover, kan vente at faa en alvorlig Straf.

§ 12 omhandler dem, som ved Angiveri eller paa anden Maade har medvirket til, at nogen er blevet anholdt af tysk Myndighed. Man har jo ofte set, at de tyske Myndigheder eller andre har sat sig i Bevægelse for at foretage en Anholdelse; vedkommende er imidlertid blevet advaret eller har selv følt Jorden brænde under sig og er „gaaet under Jorden“ eller i Landflygtighed. Men Angiveriet er lige gement, selv om man ikke har faaet fat i vedkommende, og man har derfor stillet Ændringsforslag om en Tilføjelse til Paragraffen, idet man efter Ordet „anholdt“ foreslaar indsat „eller udsat for Anholdelse“. Det vil i Realiteten sige, at det at angive til tyske Myndigheder eller andre, der kunde foranledige Anholdelse af danske Borgere under de daværende Forhold, i sig selv bliver strafbart.

§ 16 foreslaar Udvalget ændret paa to Steder — den ene Ændring er nærmest af sproglig Karakter. Der er en lang Oprensning af, hvem der i øvrigt kan straffes, naar de har fremmet tyske Interesser eller for at skaffe sig økonomisk Vinding eller anden Fordel har gjort dette eller hint, og saa kommer længere nede: „saavel som den, der i samme Hensigt“. Her ønsker man at give en ganske klar Udtalelse om, at det, man tænker paa, er, at Hensigten har været at fremme tyske Interesser, at den paagældende for at fremme tyske Interesser har modarbejdet de forenede Nationers Krigsantrengelser. Det er en større sproglig Klarhed, der tilsigtes.

Dernæst har man til § 16 føjet et nyt Stykke. Det hænger sammen med det, jeg omtalte før, at der i Salen og Udvalget har været Ønske om, at de Personer og Grupper af Personer, der virkelig har gjort sig skyldige i disse grove Handlinger, ogsaa bliver ramt. Man har været bange for, at man ikke skulde kunne ramme Personer, der maaske ikke har vist sig paa Arenaen, maaske ikke direkte har foretaget de Handlinger, der omtales i Landsforræderiloven, men ved deres Forhold og i første Række ved betydelig økonomisk Støtte har ydet Bistand til, at disse Ting kunde ske — ved at støtte Organisationer eller Presseorganer, som har virket til Støtte for Besættelses-

magten. Jeg tror ikke, man behøver at komme nærmere ind paa, hvad det er man i første Række har tænkt paa. Man har ment, at der her i Landet findes en Række Bagmænd for saadanne besættelsesmagtsvenlige Organisationer eller Presseorganer, som i Virkeligheden maaske fortjente større Straf end de, der har udført Handlingerne. Det udtrykker man ved at tilføje dette Stykke, hvori der staar: „Med Fængsel straffes endvidere den, der har ydet væsentlig økonomisk Støtte til Presseorganer eller Organisationer, der paa utilbørlig Maade har samarbejdet med ellér støttet Besættelsesmagten.“

Det var, hvad der foreslaas af Udvalget med Hensyn til Landsforræderiloven. Jeg vil gerne føje til, at man i Udvalget nøje har drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt Personer, der bliver straffet efter denne Lov, ihvor ringe Straffen end maatte blive i det enkelte Tilfælde, dog bør kunne fratages den lange Række af Hverv og andre Ting, som nævnes i § 6. Alt dette grupperer sig om Begrebet Tillid. Det er jo store Ting, man kan miste, men ogsaa mindre Ting; man kan bl. a. miste Retten til at udøve Næring selv med meget smaa Forretninger. Men saa blev der i Udvalget rejst det Spørgsmaal, om man da vedblivende har Ret til at udøve det meget vigtige Erhverv her i Landet, der udtrykker sig i Retten til at eje fast Ejendom, paa enten Landjord eller Byjord, Komplekser, hvor man har mange Lejere i sin Haand.

Man siger: Er det ikke uværdigt, at en Person, som er straffet efter denne Straffelov, overhovedet kan eje fast Ejendom her i Landet? Nu ved vi vel, at der i Lovforslaget er givet Adgang til at konfiskere straffede Personers Formue, derunder naturligvis ogsaa deres Jordbesiddelser og andet, men for det første staar der med Hensyn dertil „kan“, og for det andet udelukker det, at den paagældendes nuværende Ejendom bliver frataget ham, ikke, at han fremtidig skulde kunne komme til at eje fast Ejendom. Over for de Indvendinger, der er gjort fra autoritativ Side, i første Række Justitsministeren, angaaende det upraktiske i en saadan Bestemmelse, har Udvalget afstaaet fra at stille Ændringsforslag. Der hævdes, og det med Rette, at det vilde blive uhyre vanskeligt at kontrollere et saadant Forbuds Overholdelse. Saa skulde der finde Tinglysning Sted i samtlige Retskredse og for samtlige Folier for alle Ejendomme, de vedkommende har i dette Land, eller ogsaa skulde man, naar man vilde have et Skøde tinglyst, møde med